

Αυτὴ ὅμως ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ ἀνάσαινε ἀπληστα τὸν ἄερα, σὺν
 νὰ αἰσθανόταν ὅτι δὲν θὰ ἀνάσαινε γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα,....

Ὁ Ἄντρέϊ Ἄντρέιτς κοιτάζει τὸ κεφάλι τοῦ σὺν ἄλογο τοῦ δια-
 γώνου ἢ μὴ γέως καὶ ἀρχίζει νὰ στενωροκοπιέται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξε-
 γάσῃ τὴν πιερὴ ἀναμνήσει: - Συγχώρησον, Κύριε, τὴν δουλίαν σου
 Μαρίαν τὴν πόρνην, μουρμουρίζει, καὶ χέρισον αὐτῇ ὅλας τὰς ἀμαρ-
 τίας». Ἡ ἀνάριστοι λέξι: πάλιν τοῦ ξεφεύγει, αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ ἐν-
 νοεῖ. Ὅτι ἔχει καθήσῃ στὴ δεινὸν ἐνὸς ἀνθρώπου, ὄχι μόνον ἢ
 διδασκαλίαι τοῦ πατρὸς-Γρηγόρη δὲν μποροῦν νὰ τὸ διώξουν εἰς
 καὶ ὅτιοι δῆποτε μέσο ἔστω καὶ τὸ πρὸς δραστηκὸν, θὰ ἔμειναν ἀτε-
 λεσφόρητο.

Ἡ Μακαρογέβασα ἀνιστενάζει καὶ μουρμουρίζει κἄτι, στεναίζοντας
 βαθεῖα. Ὁ Μίτγα μὲ τὸ ἀπεξηραμμένο χεῖρ εἶναι βυθισμένος σὲ σκέψεις.

—..... Ὅπου οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμὸς..... ψέλλει
 ὁ διάκος.

Ἀπὸ τὸ λιβανιστῆρι βγαίνει γαλάζιος καπνὸς καὶ ἀνεβαίνοντας,
 λούζεται στὴ πλατεὶά λοξῇ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, τοῦ χωρίζει τὴ σκυθρωπὴ
 νεκρὴ κενότητα τῆς ἐκκλησίας σὲ δύο μέρη. Καὶ φαίνεται σὺν νὰ βρι-
 σκεται μαζί μὲ τὸ καπνὸ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς πεθαμένης, μέσα στὴν ἀχτίνα
 τοῦ ἡλίου. Τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, τοῦ θημίζουσι τὰ κατσαυὰ μαλλιά
 ἐνὸς παιδιοῦ, στρέφονται, φεύγουσι ψηλά στο παραθύρο, μαλακώνον-
 τας δειλὰ τὴν πυκνότητά τους ἐμπρὸς στὴ λύπη καὶ τὸν πόνο, τοῦ αἰ-
 σιόλουσι ἢ δύσιυχές αὐτὸς ψυχῆς!..

(Μετάφρασις)

Π. Χ. Τ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἐπικήδειον ῥήτορα

Κοιμάται ἐδῶ, καθηγητὴς καὶ ῥήτωρ γλαφυρὸς
 πίδαρε ἀπ' τὸν καῖμό του
 πῶς θὲν μετανοῶσι ν' ἀπαγγεῖλη μογαχὸς
 τ.ν ἐπικήδειόν του.

Χρ. Ἐδπ.

Εἰς κατάστημα ἀποικιακῶν

Μὲν τὰ νὰ ἔχη ὁ Τσουήη, ὁ Λύκος καὶ ὁ Μαγζώη;
 μπουστά σ' οὐ σημεῖον; ληϊκὰς ποῦ κλ. βουνῶ
 [στῆς πότις.

Δὸν Ζουάν

